

AMANSALVA

Cruïlla de camins

Roser Reixach

En poc temps, Amansalva han venut els mil exemplars del seu primer disc. M'han dit que diuen i ja n'hi ha al mercat una nova edició. Atribueixen aquest èxit a l'impuls que els va suposar guanyar el segon concurs de maquetes «Sons de la Mediterrània» el 2009. Amb tres dels membres del grup ens trobem a Barcelona, Alba Forés (violoncel), M. Victòria Riutord (veu i flauta travessera) i Josele Mascarell (caixó flamenc, darbuka, udú i percussions diverses), per parlar d'aquesta encara breu però intensa trajectòria. Hi falta Johnny Pardo (guitarra espanyola), de Mollet del Vallès, localitat que juntament amb els altres llocs d'on provenen la resta, Llombai, Alcúdia i Algemesí, acaben configurant un encreuament de camins que ells defineixen com a molt enriquidor.

Com veieu l'existència de concursos com aquest del Sons, els festivals i altres circuits al llarg del territori?

Considerem que és fonamental per als grups que comencen com nosaltres. Fins ara tot ens ha vingut de cara. I que això vagi acompanyat d'una campanya de promoció a revistes, ràdios..., és excepcional. Sobre els festivals, n'hi ha una sèrie on has de tocar si et vols fer un lloc dins aquest món.

D'on va sorgir la idea de crear un grup?

M. VICTÒRIA: Es pot dir que ens vam ajuntar un poc per casualitat el març del 2009. L'Alba i jo ens coneixíem una mica i li vaig fer una proposta, però no el que havia vist allà a les Illes, que era una mica més ortodox, diguem-ne, sinó alguna cosa més experimental. Vam posar

anuncis per trobar altres persones interessades i de seguida s'hi va afegir el Johnny. Després volíem un percussionista i va contestar en Josele.

Quins precedents musicals teniu?

M.V.: A casa meua sempre s'ha cantat i jo ho he viscut molt. També havia fet estudis clàssics de flauta travessera i havia tocat en sa banda de música, però el que més m'havia agradat és cantar. En venir aquí em vaig apuntar al taller de músics i a s'aula de música tradicional per provar coses diferents.

JOSELE: Inicialment jo vinc de la música tradicional i al meu poble tocava el tabalet. M'agrada molt el jazz, la música llatina... Després vaig estar un temps a Anglaterra i allà vaig començar a escoltar flamenc. En arribar a Barcelona em vaig interessar per les actuacions en directe i poc a poc he anat fent formació de *cajón flamenco*.

ALBA: Jo he estudiat al conservatori i tinc el grau mitjà de violoncel. Vaig anar a l'escola de música

del poble i al conservatori, i vaig tocar a l'orquestra. Vinc del clàssic i se'm nota. El Johnny té molta facilitat per a improvisar i jo no.

Com a grup, definiríeu algun tret distintiu que us identifica, potser la veu?

J.: El paper de la veu en el grup és fonamental. Jo recorde el primer dia que vam assajar. Vam parlar, vam començar a fer una cançó, un acompanyament bàsic i quan vaig sentir cantar la Victòria vaig parar de tocar. Això, què és? Com canta...! A part, un altre tret diferenciador són els llocs tan diferents d'on venim.

A.: I a la gent els fascine que vinguem d'ací i d'allà. Però tal com dèiem, la veu al nostre grup és un element bàsic, és l'identificatiu. La prova és que vas a un concert i en el moment que cante Victòria la gent calla, perquè a banda de cantar bé transmet moltes coses.

M.V.: El que intentem fer és seguir la idea de la tradició però renova-

da, jo crec. A més, el fet que ens vinguin del flamenc, l'altra del clàssic, jo del tradicional... ens dóna un so molt especial.

Què escolteu habitualment, teniu uns gustos musicals semblants que us influeixen?

J. i A.: Coincidim en el que escoltem. Ens agrada Miquel Gil, las Migas, Carles Dénia, Botifarra... Són gent que ens entusiasma, però tampoc tinc clar fins a quin punt apliquem allò que escoltem a la nostra formació.

M.V.: Allà a Mallorca havia escoltat molta música tradicional, per exemple, Música Nostra, que han estat pioners i sempre han fet un folk renovat. Eren una mica com el meu ideal perquè no era sa típica formació, sinó que anaven més enllà.

Com heu fet la selecció de les primeres peces que heu anat rodant i de les lletres que no són tradicionals?

M.V.: Com que som de diferents llocs, cadascú ha anat proposant el que li venia de gust i que coneixia de la seva zona.

J.: Després, entre tots hem anat fent els arranjaments. Hi ha però un tema propi, «El fandango de Mollet», muntat a partir d'una melodia del Johnny, del qual estem molt orgullosos per com ha sortit, pel que diu, i també musicalment.

A.: La manera més fàcil de començar un grup és fer versions d'altres. Si ens cau alguna cosa a les mans i ens agrada, ho treballarem. Com vam fer amb el poema «Ma terra», de la tieta de la Victòria, la Dora Riutord, i també amb Marc Granell, amb qui ens vam posar en contacte per al poema «Cançó de bressol per a despertar consciències».

«La meua xiqueta» seria un tipus de cançó més de denúncia. Considereu vàlida aquesta funció des de l'activitat artística?

J.: Crec que sí, que tenim una part més social i reivindicativa que no amaguem. Una de les coses clares que defensem és la nostra unitat, per exemple, en el tema de la llengua.

A.: Quan la gent veu dalt l'escenari dos valencians, una mallorquina i un català, i que s'entenen, diu moltes coses sense haver de parlar. Per exemple, vam actuar a Almusafes quan hi havia això del tancament de TV3, i va ser un concert molt emotiu.

Des de fa uns anys sembla que les col·laboracions en els discos s'han posat de moda. Les creieu necessàries?

J.: En aquest primer disc la col·laboració de Carles Dénia és un acte d'amor. Era una persona de la qual

estàvem enamorats i vam anar a dir-lo-hi. Va anar així.

A.: N'estem molt orgullosos. Ha sigut un regal la seva col·laboració. Havíem de fer carta de presentació de qui érem i com sonàvem, i per això vam buscar també algú que ens captivés. A part hem de citar les col·laboracions de l'Ernesto Briceño, a qui Johnny coneix molt, i, com ja s'ha dit, de la tieta de la Victòria.

Quina resposta heu tingut del públic en aquesta primera etapa?

M.V.: Jo penso que molt bona. A Mallorca especialment vam tenir molt bona rebuda, encara que a Balears en general costa que facin cas a aquest tipus de música. A Catalunya és molt més fàcil.

A.: Quan actues a casa es nota. Tant a Algemesí com a Llombai van ser molt acollidors. El 2009 vam actuar a Llombai, el meu poble, i el 9 d'abril passat hi vam tornar amb la banda de la Societat Unió Protectora Musical del poble, dirigida per Miquel Roig. Va ser una combinació molt interessant entre música simfònica i tradicional, en un concert part del qual es pot veure a la xarxa.

Us queda ja molt lluny la vostra primera actuació?

La primera vegada vam actuar a l'església de Gallecs, i encara no érem Amansalva, sinó Quatre Camins. Vam passar molts nervis i ens miràvem moltíssim. A la Victòria se li va trencar la flauta i va haver de dir que per problemes tècnics dos temes no els podríem fer. El Jaume Arnella va venir a dir que li agradava molt el què fèiem i és un gest que s'ha d'agrair.

Com encareu la nova temporada?

Ara estem en un *impasse* i descansarem una mica. Ens plantegem buscar una cinquena persona, no com a cinquè membre fix, sinó com a músic comodí que toqui diferents instruments, que ens reforci en un moment donat i que també ens estimuli. A més, hem pres l'opció de preparar temes propis.

